

V. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap.

Ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA

városháztér 6. szám

alá küldendő.

Pest, Márczius 19.

1871.

12. szám.

GYŰJTŐKNEK

öt előfizető

utan

tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:

Városháztér 6. szám

ide küldendő mindenféle kézirat,
mely „Ludas Matyi“-nak
van száma.

Bizony gyöngy egy állapot ez!!

Áldott, boldog, leirhatatlan
Dicsőséges állapot ez,
Mely most tenyészik, és a dolgok
Gyönyörűen mennek véghez!
Az ember szív örömmel telik,
Hogy is ne örülne neki?
Midőn látja, hogy vágnak egybe
Az alkotmány-gép kerekét!

Bécsben sonica lefoglalják
Szegény neue Freie Pressét,
Mert Hohenwarthék bizonyosan
Vették valaminek nesztét!
Ugyan ekkor szent Boldizsárúr
Kegyéből látott Kolosvár
Szinte illet, lefoglaltatott
Az a jámbor „Magyar Polgár“!

S miért? nagy az ok, rettentő nagy,
Borzasztó a többi között,
A szegény lap a b' a h a t a l m a s,
Osztrák-törvénybeütközött!!!
Talán lázitott, felforgató
Rebellis dolgot proklamált?
Talán a birodalmi egység
Eszméje ellen agitált?

Ó nem! A kefelevonatra
A szerkesztő elfelejté
Ráírni nevét kékplajbásszal!
Mint a Press-Gesetz kifejté; —
Üdv neked Bódi! az igazság
Szolgáltatásának úra!
De kár hogy nálad is nagyobb úr
Az a preventiv censura!

Méfián

De talán hát osztrák örökös
Tartományban történt meg ez?
Hol a bíró osztrák, és törvényt
A Reichsgesetzbuch szerént tesz?!

Dehogy! itt a magyar királyság
Keleti részén Erdélybe...
Szent Boldizsár könyörögj értünk!
És ne hagyj esni kétségbe!

Andrási úr gyöngyén replikáz
A közös hadsereg mellett,
Dicsőséget vív ki e részben
A vitéz kis Pulszki felett!

Eldaráll fenn, nagy kevélyen
Közös hadsergről minden jót!
Ugyan ekkor a cseh-tüzek
Agyon vagdalnak egy bírót!

Talán épen akkor vagdalják
Holtra a bírót Hevesen?
Mikor ő uri kedve szerént
Viccelt a házba kényesen!

Vigyázz Heves! mert habár nagy úr
Az a honvédelmi ügyér,
De szent-üttse még nagyobb nálla
Egy rongy toprongyos cseh-tüzer!!!

Évről évre hát millióink
Özönét Kuhn azért issza:
Hogy katonái békés polgárt
Vagyaljanak össze-vissza!

Tán burkus volt az a hevesi
Bíró? és a kőniggréczi
Szaladjunkot fizették vissza
Néki, Kuhn úr hős vitézi!

Bizony áldott, leirhatatlan
Dicsőséges állapot ez,
Mely most tenyészik, és a dolgok
Gyönyörűen mennek véghez!

Egész öröm látni, a kormány
Dicsősége hogy felkapott,
Tudom lesz is a ki dicséri
Majd nyugtával ezt a napot!

Nagy Bögös.

Szabadkai életképek.

VII. kép.

A február havi közgyűlés.
(Vége.)

Polgármester: Végre áttérek sáfarkodásunk farkára, vagyis a „kisajátításra.” — Nekem, mint kendtek is tapasztalhatták, meglehetősen jártasságom van a koponyegforgatásban; mert én tudtam lenni 48-as vérbíró; most tudok lenni közös ügyes pártoló; s ha a szükség úgy hozza magával leszek opositio, csak próbálja valaki előlem kinyalni a kegytányér fenekét?! — De most az egyszer úgy látszik, hogy a miniszterium akasztja szegre szűrünket, és nem engedi kisajátítani azt, a mi nélkül a többi kisajátítás besavanyítás volna; már pedig nem kívánhatja a m. miniszterium, hogy az én kedves Bódog czimborám ő nagyságának czukros bonbonjait bőjti korhelylevessé viszonzam; hisz ilyesmit kaphat a Szlovánál is.

Indítványozom tehát, hogy a belügyminiszter oda utasíttassék, miszerint ő viszont minket utasítson oda, hogy ő nagysága békapalotáját busás áron megvenni köteleztessünk. — Indítványozom továbbá, hogy

ezen határozatunk kieszközlésére Ráday kir. biztos ő méltóságát a ki kegyelmes volt bennünket be nem zártni (a mamelukok arcra borulnak) az ügy szentségénél fogva kérjük fel, és ebbeli kérelmünk tolmácsolásául a törvényszék Jakabját bizzuk meg. (általános helyeslés.)

Jakab: Igenis — esókolom kezeit polgármesteri nagyságnak — „én az egyetemi természet emberi halandóságai legboldogabb lényének bátorkodom tartani ezen személyes parányiságomat, midőn dagadozó keblem hő érzelmeinek magasra törő lángoló hevével ő excellentiája kegyelmes lábainál hódolatteljes készséggel porba borulva legalázatosabban aldozhatok“ (egy kanizsai ember pajtásához: ejh bátya! — be jó lenne tiszaparti révésznék; ez tudná ám kiolvasni a kanizsai vámot!)

Egy csöndös pógár. Nem osztom a határozatot már azért sem, mert a „békapalota“ alatt többben a polgármester úr házat érthetnék, miután helyel helyel maga a polgármester úr személyesíti a békák királyát, (általános zaj és „le vele“ kiáltás közt a gyűlés szétoszlott).

Egy szemtanu a titkos lyukon.

**Nagyméltóságú gr. Festetich György úrhoz,
m. k. ministerhez, alázatos kérelme aolirt-
nak a még mindeddig megnem érkezett ku-
tyabőr és érdemjelszorgalmazása tárgyában.**

Nagyméltóságú excellentiás ur!

Látván és tapasztalván a Nagyméltóságod fennállása óta kivivott óriási eredményeket, az ujdonsült nemesek és megérdemjelezett hazafiakkal egyetemben, ámulattól majd hogy el-nem-fogult — kebelünk elismerésteljes hódolatát, szent borzalommal valánk Nagyméltóságod előszobája előtt több ízben lerakandók, de a kenetteljes távolság, mely Buda-Pest és Bécs, illetőleg mi és Nagyméltóságod között hatalmas láb a l n i - v a l ó t helyeze kilátásba, viszaristaszta félénk szívünket, a merész buzgalomú czélnak érvényesítésétől.

Midőn azonban már már lanygulni kezdő társadalmi életünknek, egy méltán epochalisanak nevezhető — fül nem hallott s szem nem látott — költemény, das heisst: szózat, örvendetes fordulatot adott;

Midőn az újvilág és a korhadt Herculanium-ban kornyikáló szüziés német ének művészek, s martialis ének művésznők illatos termeiben mulatozó honpolgárok — minden nemesre fogékony kebleit egy egy bömbőlő hangszerré változtatta a költői szikra, mely e houfi szózat minden egyes betűjéből kisugárzott;

S midőn az elragadtatás oly magas fokra hágott, hogy még a pesti városház tornyán szundikáló bakter is e költeményt énekelte el éji 12 órakor — ihlettel, mintha az öreg Maria ezelli kan-onok előtt lett volna végbeviendő a fülbe gyónást:

Lehetetlen egy percig is kiállnom tovább a hallgatást; mert lennék bár süket-néma és vak: a mennyei zengedezés „Hóher Péter“ hallására megkellene nyilni szememnek, hogy hangoztassam szavamat arra Bécs, akarok mondani Nagyméltóságod felé: „Kutyabőr, — érdemjel: hol késtek az éji homályban?”

Ki egyébiránt megérdemnemjelezett elismerésteljes hódolattal vagyok.

Hóher Péter s. k.
a rokonnevű szózat teremtője
Buda Pesten.

Az illető hely.

Szokás volt régebben, sok helyen talán máig fenn áll, hogy a papok a kárvallottat kijelentették a kathedrából.

Egyszer az X-i páter pince kulcsa is elveszén, gondolta magában, ha a másét kijelenti, mért ne jelentené a magáét is? ki is publikálá vala hát eképen: „Egyvalaki a mult héten egy pincekulcsot elvesztett, a megtaláló tegye az illető helyre.“ Ez az illető hely pedig a templom oldalán lévő vakablak volt, ide szokták volt a hivek a talált portékákat tenni, honnan is azt a harangozó kinek kinek kezéhez szolgáltatata.

A páter másnap délután a szőlőbe akarván menni, megnézte ha valljon az illető helyre tette-e már valaki a pincekulcsot, de bizony azt nem találta ott.

A mint azonban a kántor társaságában a pinczéhez ért, látja ám hogy a kulcs az ajtóban van.

Nézze csak kántor uram! mond a páter, még is csak jó jámbor keresztények ezek az én hallgatóim, csakugyan a legilletőbb helyre tették a kulcsot. A mint azonban a pinczébe lement, a páter látja hogy egy 6 akós fehérboros hordója kivan fordítva a középre és üres. Az öreg persze vakarta ott is a hol nem viszketett, a vele lévő kántor pedig megszólalt: csakugyan jó jámbor keresztények ezek a mi embereink, mert a jó fehér ó bort jobb szeretik, mint ezt a csapraütött esigert.

Ludas Matyi okmánytára.

Bizomság levilly.

Hötty ezt a becsületes tokacsleginy Jano Macsiske a mijeink falujaba az Issaseggen három esztendő mik kity honap dolgozta a mijeink becsületes tokacs Szpivala Gyuronag mihelybe. Izs hogy ezt a becsületes jámbor leginy soha mig esag senkinag semmi gorombasag megnem csinyalta, sem üvé gazdanak vaty zitelbe, vaty zasszunyba vaty üvé leanyaba semmi esunyasag megnem csinyalta, sem meg nem peszkolta, sem meg nem veszekete. De el akarja menyi a mijeink falujából az Gyüngyüsre, azért kiagyunk neki evi becsületes atestatum signatum.

Issasegg, die X-bris 15. 1812.

V. Gyuro
bizom mint biró.

Az orosz-porosz barátság jövő látképe.

Egyfejű: Nini maczkó szomszéd! ugy gondoluám, hogy azok a bárányok az én nyájamból valók, nem adná őket ide?

Medve: Ugy ám szomszédasszony! de hát aztán ha én ezeket oda adom, mi lesz nekem akkor?

Egyfejű: Mi lesz? hát hiszen van itt a kétfejű komámasszonynál elég a szomszéduram baromfi fajtájából, majd kipótoljuk ezekből a bárányok helyét, én is el akarom szerezni a komámasszonytól a magam fajtáját.

Medve: No hát csak kezdje el a szomszédasszony! majd én ugy teszek mint akkor tettem, mikor azt a ludat, meg azt a két galambot megszerezte.

Nyomdai hiba helyreigazítás.

A Ludas Matyi 7-ik számában az 55-ik lapon olvasható **szentelt fricska** című **igaz történetben a „disznókodtak“** szó helyett „**ebelkeltek**“ t e e n d ő; mit is ezennel helyre igazít

Páter Makutyi.

Képtalány.

Melyiket pártolta ezek közül a vitéz miniszterelnök ur! a legközelebbi költségvetés tárgyalása alkalmával.

Nyílt válasz

annak a földvári három zug prókátornak, kik a páter Makutyi-féle adomaért ugy prűszkölnek.

Tegyük bolondá az urak az apjuk lovát, nem engem, mihaszna recriminatioikkal, hiszen a Ludas Matyiban

nincs egy árva szó se az önök drága apát-plebánusukról. Pater Makutyi pedig örök idő óta udvari papja a Matyinak.

Alkalmasint nincs az uraknak pörük elegendő, hogy ugy rugdalóznak?

Báró Kémény Zsiga.

T o l l f o s z t á s .

Egy mezővárosban
A nők összejárnak,
Oda sem néznek a
Térdig érő sárnak.

Oda sem néznek a
Sárnak, vagy a kárnak,
Ha rájok itt, vagyott,
Tollfosztásra várnak.

Mint a kerti lapu
Ellapul a gyepen:
Ugy lapulnak meg az
Pamlag kereveten.

Kiáltsd bár hogy tűz van,
Árviz jön, sebesen
Kiki a merre lát
Menhelyet keressen;

Meg sem mozdul egy is,
Miért is mozdulna . .
Hiszen még nem duzzad
Tolltól az új dunyha?

Míg az meg nem telik,
Jöjjön bár az éjfél,
Addig egyik nő is
Helyéről fel nem kél.

Mondhatod hogy pelyhes
Mint zsidó, vagy liba.
Azt feleli rá, hogy
Még az nem nagy hiba.

Ugyan ugyan mi hát
Mi nekik kedvet ad?
Az, hogy tollfosztáskor
A férj otthon marad.

És ilyenkor aztán
Nem perg úgy az orsó,
Vagy fazékas kézben
A készülő korsó,

Mint pereg a sok nyelv
Tíz husz is egyszerre,
Az köztök szerencés,
Ki előbb tett szerre.

Ha fogog a kerék
Ugy mozog a garat.
Mendemoudához más
Nem kell mint akarat.

Ezen meg nem mulik
Kész az, és tárgy is van,
Ott a férj — ha más nincs, —
Még pedig távolban.

Hát az ország dolga?
Oh ide csak veled,
Hiszen a nő-szív is
Fájdalommal tele.

A jobboldal ellen
Panasz panasz után
Keserű érzéssel
Hangzik a nők ajkán.

Reiner teremtménye
Mondják — az új megye,
Keresett ezikk lesz már
Az ur zsidók kegye.

Ők ülnek ezután
A zöld asztal mellett.
Mózes törvényének
Egyszer érvény kellett.

Hű vasalként mindég
A kormányt környezik.
Ki ellene száll, azt
Mindjárt megkövezik.

A pénzügyminisztert
Sujtja a hon vádja,
Telhetetlen mint a
Danaidák kádja.

Andrásy a nemzet
Élethalál harezát
Játéknak mondja, hogy
Megtartsa a tárezát.

Hát az a sugárut,
Az a szép promenád,
A frakkos magyarnak
Mily élvezetet ad?

De hova kisérem
Én a nők beszédét,
Hiszen annak soha
Nem érhetném végét.

Tollfosztás az eszme,
Ahhoz visszatérek,
És Csengeri úrtól
Engedelmet kérek.

Ugy hallom, hogy egykor
Arany tollat kapott,
Küldje le, bizonytal
Megfosztják, itt legott.

M e z ő k e r e s z t e s i .

Nyílt kérdés.

Gróf Andrássy honvédelmi miniszter urhoz.

Tetszett excellentiádnak a képviselő házban úgy nyilatkozni, miszerint felemelt homlokkal állíthatja, hogy a honvédtisztek kineveztetésénél Protectio ur keze nem működik hanem csak az érdem; azóta nem enged nyugodni a lelkiismeret, miként neveztettem hát én ki honvéd főhadnaggyá, ki még abban a boldogtalan időben hátul gomboló nadrágot hordottam?

Szeniczey Ödönke.

Nyílt felelet Szeniczey Ödönkének.

Főhadnagy urnak tetszett tudakozódní tőlem, kinek köszönheti azon szerencsét, miszerint daczára annak, hogy 1849-ben még hátulgomboló nadrágot viselt, még is kineveztetett általam honvédfőhadnagynak.

Őszinte kérdésre őszinte felelettel tartozom. Köszönheti ön „a bivaly hus“-nak és Ferencz tyatyának, mely két protectio nélkül uram ősém nem hogy főhadnagy, de még mameluk közlegény se lett volna.

Andreas Gyulási.

A körmendi hét sváb tanítónak

emlékül.

A körmendi tanítói testület
Megérdemli, hogy érje a díszet,
Mert jó szándékbul hangversenyt rendezett,
Csak az baj, hogy magyar helyett német lett.

Megérkezett az ohajtva várt este,
Minden magyar csak a fülét hegyezte,
De biz abbul magyar ember nem értett,
Mert a magyar birka németet ellett.

Laufer orvos verte a zongorát,
Német tüzzel főzte a medicinát --
Kevergette Spiller Muki vonója . .
Kötözgette H e n n e Seideman húrja.

Sövegjártó kis-asszony jól trillázott.
Melyért is ő legtöbb tapsot aratott.
Nem aratott Szvabodának a hangja,
Bár bögött mint Körmendnek nagyharangja.

Ezt követte mindjárt nyomban a nyitány
„Hóher Péter“ rezgett a Munczi húrján —
Volt a frakknak bugyogónak kelete,
Gólya fészek lett a nőknek fej-éke.

Ily formán a hangversenynak vége lett,
A magyar hang a hangszerben rekedett.
S mert magyarul énekelni szégyenlett,
A körmendi tanítókból osztrák lett.

Mester urak! illő hogy piruljatok ;
Hangversenyben másra ne szoruljatok . .
Legyetek már valahára magyarok,
S akkor én a vén tamburás hallgatok.

Vén Tamburás.

Adomák.

A kedélyes nyugta.

M. Sz. városba várták a szatmári püspököt, e
czélból a városi tanács gyűlést tartott, melyen az
határozottatott, miként a püspököt egyszerűen kell
fogadni, úgy, hogy a város két végén diadalkapu
építtessék létrából, és ez fonassék be zöld gallyal ;
de mivel a létrák összekötéséhez kötél is kell, e
czélból megbízott a városi kapitány, hogy azt sze-

rezze be. A kapitány eleget is tett ennek, és így
nyugtázta a kötélverőt:

N y u g t a.

22 darab kötélről, melyet N. N. kötélverőtől
a szathmári püspök ő méltósága elfogatására
átvettem.

N. N.
kapitány.

A r e f o r m á t u s n é m e t.

Ez előtt vagy harmincz évvel egy burkus vándorló érkezett M. Sz. városba, s itt valami csint követvén el, a kemény kalvinista nyaku központi szolgál-biróhoz vitetett. A szolgabíró kérdezi a vádlottat :

Hová való vagy ?

A burkus felel : Berlinbe.

Hogy hinak ?

Megmondja nevét a bevádolt.

Miféle vallású vagy ?

Református. Hallván ezt az öreg bíró, egész haragosan mondja : hazudsz német ! református csak magyar ember lehet. Az öreg úr tán még most is ebben a hiszemben van.

K é t p u l y k a , m i n t t a n ú.

Két izraelita a rabbi elé vitte perét, s miután részletesen mindkettő elbeszélte a per tárgyát, a rabbi válaszolt nekik, még pedig úgy, mely az alperes hátrányára látszott lenni. Ekkor az alperes — megjegyzendő, hogy a felperes egy kicsit nagyott hallott — a rabbihoz közelebb lépett, és majdnem sűgő hangon azt mondá : hogy hozott két pulykát. A rabbi erre nagy hangon így szólt : hát mért nem mondottad, te nekem hamarább, hogy neked két tanúd is van ? Tied az igazság.

Nem csak a spanyoloknak van hosszú nevök, akad az nálunk is elég. Marmarosban a legközelebbi sorozás alkalmával következő nevű ujoncz soroztatott be : C s v o r s z u k J u r e g e f j u k p i p á s c s u k u p a p a r i g u . Nohát nem elég ? chez már csak egy kis báró czim kell.

Töprekedés.

Ugyan mi történik már no?
Megy Andrásy? avagy marad?
Csak baj! midőn az emberben
Nincs meg az az önakarat.

Ma azt bírli a szél kakas:
Andrásy magát lejarta, —
Kegy vesztett lón az udvarnál
M megbukik ő, meg a pártja

Holnap már azt kürtölgeti
Az az élelmes scribler had:
Beust, Jirecsek és Hohenwart,
Mind megy, csak Andrásy marad.

Csak baj, midőn a nagy úrnak
Nincsen meg ön akarata . .
Csak eszköz és csak játékszer
Valamnyi diplomata.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Egy falusi asszonyságot nagyon meglátogattak a terhes nyavalyák. Sokat szenvedett hátgerincivel, lábszáraival, tüdejével, májával, szóval minden feleporcikájával. Ugy el is fogyott már mint egy száraz csontokon élő ágár.

Ekkor véletlenül találkozott egy városi tudálékos német szatyorral. Ennek kérdezősködéseire a beteges asszony felületesen elbeszéli bajait. — A német asszony azonban nem igen értette meg a betegség miben lété, s azért aztán midőn visszatért a városba, ott elmélkedni kezdett ez iránt bővebben, s ennek folytán ilyen forma levelet irt onnét a pátiens asszonysághoz :

„Diszdöld Asszonyzsák!

Iken naty rist veszeg a diszdöld Asszonyzsák bujában. Arra girem debát hogy az buját fetesze fel negem iráspeli gépen, hogy ity én az batikárius szerit mek güldhessek az asszonyzsáknag. Áttik is azonpan mik az batikárius szerit pevehetné az asszonyzsák, én azd a házi orvosságot gomendálok, hogy dessék használni előzőris egy förös fejű jó gemény gakast. Dessék azt meggobasztyani, leförráznyi, s a közire ünyi. Ha az asszonyzsáknak állapotja enneg a a förös gokasnak a közin jól mek báczulódott, agor dessék mintjárt az átypa lefegüdni, s ott melekipe mintjárt az had kirinceket, s az faresondokat hecsedli legvárral pekenyeni . . .

No ha ez nem használ, aggor miuten esedre, a batikárius szere használni fog . . .“

Zsiga pósta.

Nagy Bögösnek: Hétfő vagy Kedd! elne feledd.

Papirragónak:

Azt izeni képviselőd:
A ki neked nagy tisztelőd,
Hogy ha engedi az időd,
Itt Pesten látogasd meg őt,
Még pedig hát minél előbb.

Hasli Mózes nathuralpuethának. Mózsi! Mózsi! hát a sárgo mért nem rugdos. Tan maródi? vagy th-

lánthán gyapjut hord most?

V. Mnek Sáros Patakon: Ismerjük mi Sebeczki prókátor urat mint a rozspénzt, s azt a példabeszédet tartjuk „haddugassonakutya! csak meg ne harapjon“; hanem azért az adatokat köszönjük, adandó alkalommal hasznát vesszük.

Előfizetési felhívás.

Hass, alkoss, gyarapíts, a hazafényre derül.

A „NÉPSZAVA“ a nép atyjának

Kossuth Lajosnak

magasztos nézeteit s politikai elvhűségét tekintve irányadóul: a tiszta demokratikus eszméknek legbuzgóbb apostola; hű őre és védője a nép jogainak; zászlóvivője a népszabadságnak, népuralomnak; tolmácsolója a nép érzelmeinek és panaszainak; úttörője a közművelődésnek; előmozdítója a népjólétnek; rendithetlen harciosa kedves hazánk függetlenségének.

Jelszava tehát: **Függetlenség, szabadnép, és önkormányzat!**

Előfizetési ára:

Évnyegyedre 1 frt

Félévre 2 frt

Kiadóhivatal: Pest, városháztér 6. szám alatt.
Gyűjtőknek minden öt előfizető után tiszteletpénzdánnyal szolgálunk.

Felelős szerkesztő:

Főszerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Mészáros-Hevessy-Antónia Mészáros Károly.